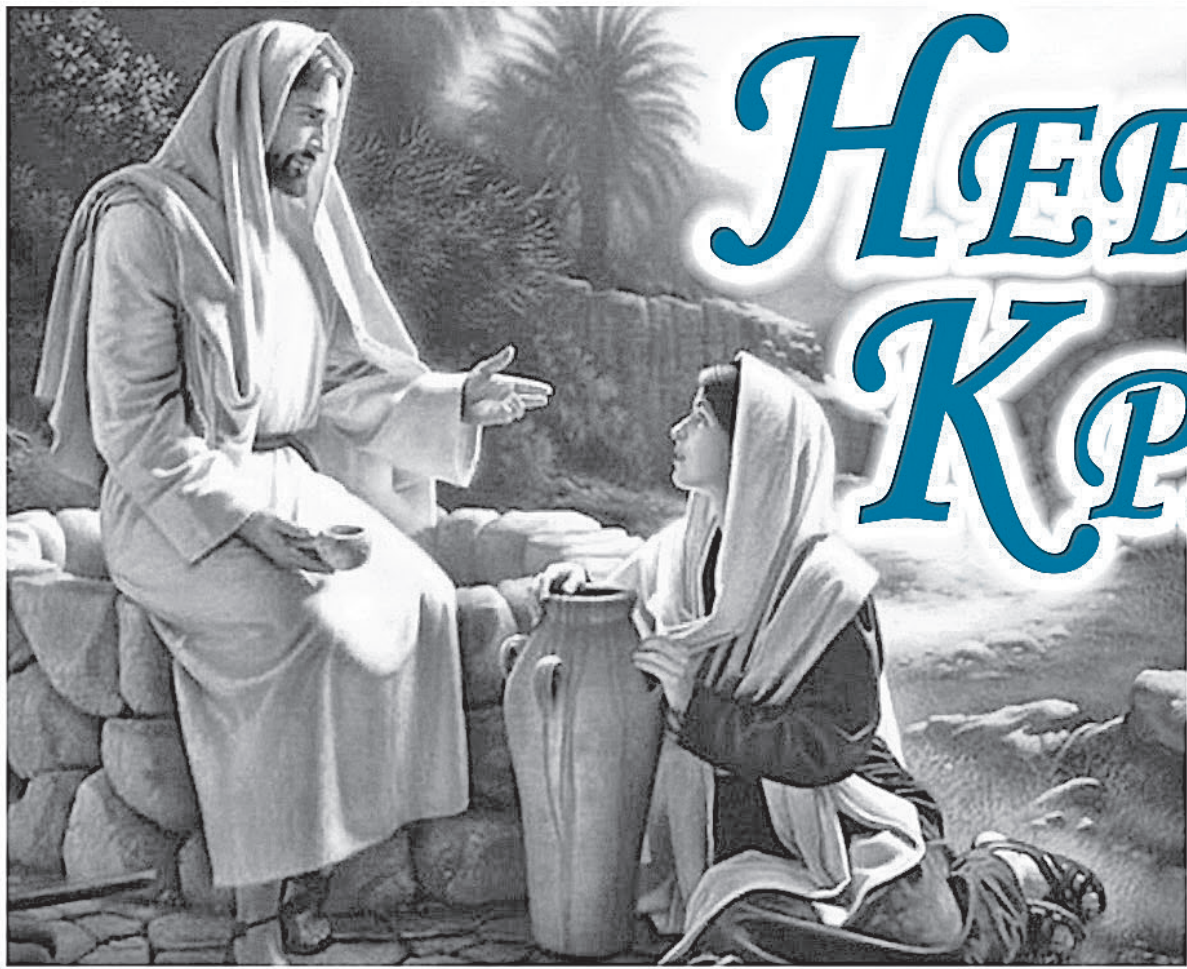

НЕБЕСНА КРИНЦЯ

**А хто питиме воду, що
Я йому дам, прагнути
не буде повік, бо вода,
що Я йому дам, стане
в нім джерелом тієї води,
що тече в життя вічне.**

№ 7(75)
1.07.2019 р.

Всеукраїнська щомісячна християнська газета
Розповсюджується безкоштовно. Друкується на пожертви читачів

а/с 5627
м. Вінниця,
21011, Україна

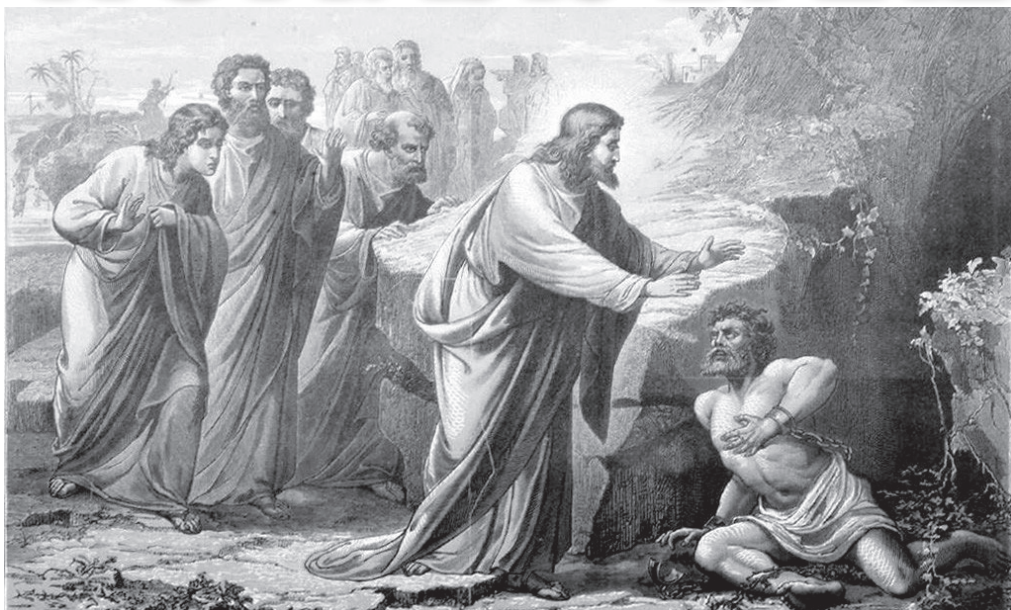
Усім людям властиво помилятися, і тому нам хотілося б, щоб до наших помилок інші люди ставилися по-благливо. Тим більше коли мова йде про наші гріхи чи злочини. Усі ми очікуємо не справедливого суду, а милості. Але Слово Боже вказує обов'язкову умову отримання такої милості для людей: *«Блаженні милостиві, бо вони помилувані будуть»* (Мт. 5:7). І справді, милосердя є найбільшою духовною чеснотою людини, що підтверджується і Словом Божим: *«Бо суд без милосердя тому, хто не зробив милосердя; а милосердя перевищує суд»*. (Як. 2:13). В очах Божих милість стоїть вище за суд, і в цьому відкривається для нас характер Бога: Він найбільше прагне милувати, аніж судити. Це довів Своїм служінням Божий Син Ісус, показавши на ділі, Яким є Його Отець.

Розпочавши Своє служіння, Ісус ходив та навчав по юдейських синагогах, і всі люди дивувалися тій науці та прославляли Його. Коли у Своему рідному місті Назареті суботнього дня Ісус прийшов до синагоги, Йому подали книгу пророка Ісаї, щоб читати. *«А розгорнувши книгу, знайшов Він місце, де було написано: «Дух Господній на Мені, бо Він помазав Мене звіщати вбогим Добру Новину, зціляти розбитих серцем, проповідувати полонянам визволення і сліпим прозріння, випустити пригноблених на волю, проповідувати рік Господній сприятливий»* (Лк. 4:19). У цих пророчих словах була викладена цілє служіння Месії – принести людям не покарання за гріхи, а прощення та визволення від наслідків гріха. У цьому і полягає суть Доброї Новини, або Євангелії, яку проповідував Ісус. Зцілення потребують не лише людські тіла, але й душі, а за зціленням душі приходить і тілесне оздоровлення. Найстрашніший полон зовсім не людський, з якого можна втекти або визволитись, а полон диявола, який через гріх ув'язнює душі людей. Із такої темниці самій людині годі вибратися. Тому Ісус і прийшов, щоб визволити людей із духовного полону, позбавити їх мук та пригноблення, відкрити духовні очі та дати надію і добре майбутнє.

Господній сприятливий рік – це в Старому Заповіті освячений Богом кожний п'ятидесятий рік у країні, коли всі жителі були зобов'язані відпустити на свободу рабів та простити усі борги. Ісус же по Божій благодаті приніс людям Господню милість назавжди, а не раз в п'ятдесят років. Тому до Ісуса звідусіль приводили немічних, хворих на всякі недуги та муки, біснுவатих, сновид і розслаблених – і Він їх зціляв. Історії деяких людей описані у Євангеліях. Ось лише декілька з них.

Одного дня Ісус з учнями переплив на човнах Галілейське море та й прибув у гадаринську землю. Як тільки вони вийшли на берег, назустріч їм вибіг біснуватий чоловік. Очі його були нестямні,

ПОМИЛУВАНІ

на нього було моторошно і брудно дивитися. Голий, увесь вкритий струпами та ранами, він жив у гробах і його щоденним заняттям було бити себе об каміння із нелюдським криком. Майже всі люди оминали ту місцевість. Але були й такі, що співчували та намагалися зарадити біді. Заковували його в кайдани, брали важкі залізні ланцюги та зв'язували його. Але вкотре бідолашний із диким криком розривав ланцюги й ламав кайдани, та мчав чимдуж до свого місця перебування, з розгону наражаючись на гострі виступи каменів гробниць. Із ран текла кров, усе його тіло було криваво-синім. Так минали дні, місяці, роки. І ніхто не міг зарадити бідолашному, визволивши його із бісівського полону. Але коли Ісус з учнями ступив на узбережжя його рідного краю, все змінилось. Ісус не злякався біснуватого. Він дивився сміливо і з любов'ю на цього чоловіка, адже саме заради нього подолав велику відстань по воді. Побачивши Сина Божого, біси, що жили у чоловікові, одразу виявили себе, закричавши гучним голо-сом та благаючи Ісуса не мучити їх. Але їхній владі над душею полоненого вже був покладений кінець. Ісус звелів легіону нечистих духів, що жили в чоловікові, вийти з нього, виславши їх у стадо свиней, яке стрімголов кинулося із кручі у море. (Легіон – бойова одиниця римської армії, що налічувала приблизно 4500 чоловік). Наякані пастухи побігли до міста та розповіли про все, що сталося. Народ вийшов до узбережжя та побачив неймовірно – біснуватий сидів біля Ісуса, одягнений і при розумі. Великий страх охопив жителів, і вони стали просити Ісуса залишити їхній край. Христос увійшов у човен. Чоловік, який був біснуватим, хотів піти за Христом і бути завжди з Ним, але Ісус

не дозволив. *«Йди до дому твого, до твоїх, і розкажи їм, що тобі Господь зробив і як помилував Він тебе!»* І пішов він та почав проповідувати в Десятимісті, що зробив йому Ісус; і всі дивувалися...» (Мр. 5:19,20).

...Її звали Марією. Родом була із міста Магдали, розташованого на березі Генісаретського озера у північній частині Юдеї. Це було мальовниче містечко у прекрасній землі. Та Марія зовсім не помічала тієї краси. Так сталося, що несподівано у її життя прийшов лихий володар, повністю підкоривши волю дівчини собі та оселивши семеро своїх слуг – демонів. Вона вже більше не могла бути собою. Її «я» неначе посадили у темницю, з якої годі було вибратися. Безутішна, Марія з острахом думала про життя, волюючи краще зазнати смерті, прагнула хоч на мить скуштувати омріяного спокою. Дехто із співчуттям дивився на неї, дехто із огидою відвертався... Але одного дня вона побачила серед людей Того, Якого називали Ісусом. Його не можна було не помітити, оскільки навколо завжди юрмилися люди, кожний за своїм: хтось мав надію на зцілення від хвороби, хтось хотів почути Ісусове вчення, хтось сподівався побачити якесь надзвичайне чудо, а хтось завзято сперечався із Учителем, намагаючись довести усім, що Він не від Бога. Ісус дивився на Марію зовсім не так, як інші. В Його погляді була впевненість, співчуття і влада. Одним реченням Він звелів семи демонам залишити дівчину. Тієї ж миті темниця відчинилася і її «я» вийшло на омріяну свободу. Вперше за довгі роки страждання вона відчула звільнення та радість, до неї повернулося бажання жити. З того дня понад усе Марія прагнула бути поряд із своїм Визволителем. Спочатку вона боялася, щоб колишній володар не захопив

знову в полон її душі, потім страх почав відходити, а серце переповнювалося вдячністю та бажанням послужити Вчителю. Завдяки своїй відданості та невідступності Марія Магдалина потрапила на сторінки вічної Євангелії, – та, яку всі зневажали та обходили здалека, якою гидувалися та проганяли геть. Але Христос змилювався над нею і подарував їй нове життя, інше, вільне... Євангеліє від Марка 16:9 розповідає нам, що, воскреснувши рано вранці першого дня тижня, Ісус явився найперше Марії Магдалині. І вона, пішовши, сповістила учнів Ісусових, які сумували та плакали.

Найважче випробування для батьків – бачити, як страждає їхня хвора дитина, та усвідомлювати, що не можеш нічим допомогти. Особливо, коли це хвороба душевна. Одного разу, повернувшись до учнів, Ісус побачив багато народу навколо них та книжників, які про щось сперечалися. Тоді до Ісуса звернувся один чоловік. Батько привів до Христа свого сина, який був одержимий німим духом. Розбитий горем чоловік припав до ніг Учителя та став благати: *«Учителю, привів я до Тебе сина мого, що має духа німого. І як схопити його, то рве його, й піниться він, й скрегоче зубами своїми та ціпеніє. Я просив учнів Твоїх, щоб його вигнали, та вони не змогли.»* (Мр. 9:17–18). Коли хлопчика привели, злий дух затряс його. Дитина впала на землю, стала качатися ти пускати піну. Батько розповів, що хлопець так страждає змалку, дух часто кидав його у вогонь та воду, щоб згубити. *«Поможи нам, змилосердся над нами»*, – благав бідолашний батько. *«А Ісус сказав йому: «Якщо хоч трохи можеш вірувати, – все можливо віруючому!»* І зараз, заголосо-ши, батько хлопчика сказав крізь слюзи: *«Вірую, Господи! Поможи моему невір-ству!»* (Мр. 9:23–24). Ісус звелів нечистому духові вийти з дитини. Голосно закричавши та міцно потягнувши хлопцем, дух залишив назавжди його. Всі подумали, що він мертвий, але Ісус взяв хлопця за руку, підвів його і повернув батькові. Чоловік не міг отямитися від радості, адже він зовсім вже втратив надію та сенс життя. І так несподівано життя знову повернулося до нього, – він бачить свого сина здоровим! Кінець відчаю, горю, стражданням. Яка може бути для нього більша радість на землі? Так, Ісус випустив змучених на свободу!

Ісус був розіп'ятий на Голгофі, але воскрес і вознісся до Отця на небо. Але на цьому Євангелія не закінчилась, адже Бог назвав її вічною у книзі Об'явлення 14:6. Відтоді помилуваних Богом незліченна кількість. Наступним можете бути ви. Наступну євангельську історію можете записати саме ви своїм життям. Господь завжди запрошує: *«Прийдіть до Мене, усі струджені та обтяжені...»* (Мт. 11:28).

Павліна Снівак

«Адже каже Він: “Я почув тебе в сприятливі часи, й допоміг тобі у день спасіння...”»

Ці благословенні слова належать про- року Ісаї, який проголошував Слово Божє від Імені Самого Бога до ізраїль- ського народу. І ці слова цитує ап. Павло в своєму посланні до Коринтян. Цими сло- вами Господь і сьогодні говорить до нас. До людей, які досягли останніх часів перед другим пришествям Ісуса Христа на землю. Від днів Апостолів, коли Господь Ісус ви- конав волю Свого небесного Отця – вмер на голгофському хресті за гріхи людства, воскрес в третій день і впродовж сорока днів являвся учням, щоб утвердити їх у вірі, дав велике доручення нести Добру Звістку про спасіння, тобто Євангелію, всім наро- дам, і донині звіщається ця новина. В свій час Апостоли і всі, хто увірував в Бога че- рез Господа нашого Ісуса Христа, пішли і звіщали Євангелію благодаті Божої. Вони виконали свою місію. І Сам Господь Ісус дав таку ознаку останнього часу: Євангелія буде проповідана всім народам і тоді при- йде кінець. Хтось запитав – чому кінець? Релігійні вчителі євреїв говорили про пері- од страшних страждань, які будуть у цьому світі перед пришествям Ісуса Христа, які вони порівнювали з «пологовими муками». Мори, землетруси, різного роду катаклізми та конфлікти завжди були властиві світу після гріхопадіння. Але Ісус, говорячи про ці події, назвав їх «початком пологових схва- ток». Ісус підкреслював, що вони в останні часи стануть більш помітними і стан справ значно погіршитись, оскільки ці випробу- вання сповіщають про швидке з'явлення Месії, тобто Ісуса Христа, для того, щоб су- дити грішний світ і встановити Своє Тисячолітнє Царство. Сьогодні до кожної людини лунає заклик: «Шукайте Господа, коли мож- на знайти Його; прикликайте Його, коли Він близько. Нехай залишить нечестивий путь свій і беззаконник – думки свої, і нехай на-

вернеться до Господа, і Він помилує його. І до Бога нашого, бо Він многомилостивий» (Ісаї 55:6,7).

Зараз сприятливий час: час, коли тре- ба замислитись про своє життя, про свої задуми, про майбутнє, а особливо про ві-

бування вже прийшли, і вони сповіщають, що кінець не за горами...Які ще треба нам знамення з неба чи на землі, щоб схаме- нутись, прийти в себе і зрозуміти істинність Слова Божого? А все через те, що багато людей не довіряють Слову і не шукають іс-

чність. Бо це життя на землі коротке, літа минають, як звук. І яка печаль, коли люди відходять із землі у вічність, не примирив- шись з Богом! Можна чути про Бога, знати, що Він є, але не пізнати Його Самого і не стати Його дітям, примиреним через жерт- ву Ісуса Христа. Господь проявляє до всіх людей велике терпіння, бо якби Він відняв Свою милість, то ця земля давно б уже за- гинула. Двері благодаті Його ще відкриті, це двері спасіння, які в Ісусі Христі. Чи увійшов ти, любий читачу, в ці двері? Якщо так, то добре, в тебе є надія, бо маєш люблячого Татуса, Який не залишить в неволі, але подасть допомогу в свій час, коли прийде година випробувань на цю землю. А випро-

тину. А вона є, і вона в пізнанні Ісуса Хри- ста, Який і є цією Істиною, і Шляхом, і Жит- тям. Він приніс людям істинне життя, бо всі люди мертві стали через гріх.

Господь стукає в серця людей різними способами, і через цю статтю також, бо любить нас і не бажає нашої загибелі, але щоб ми прийняли Його в своє серце, пус- тили в своє життя в цей сприятливий час, і Він по Своїй обітниці допоможе в День Спасіння. Він проведе через всі біди і лихоліття і доведе до вічності, бо Його ціль – ні- кого не загубити і тих, хто до Нього прийде з каяттям, не відштовхнути геть, а прийняти і спасти, і дати вічне життя в Його небесно- му царстві.

Послухайте! Тепер і є сприятливий час! Прийшов день порятунку. Не кажи в своєму серці: «Коли постарію – тоді буду шукати Бога, тоді буде більше часу». Часу може не стати вже сьогодні, це обман сатани, який сіє свої думки в серце людини. Скільки є свідоцтв, але люди ними не скористались і не в свій час розлучились з життям.

Одного разу юним дівчатам і хлопцям свідкували про Ісуса Христа, а вони посміха- лись і відповідали, що хочуть ще понасоло- джуватись цим життям. І яким життям? Пити спиртне, палити, колотись, блудити та ін. – хіба це життя? Це шлях в загибель. А потім стався трагічний випадок. І ці юні душі за- гинули в аварії, так і не покавшись перед Богом, хоча мали можливість спастись і по- чати нове життя з Ісусом Христом. Хто знає, може, в останню мить вони прикликали Гос- пода, але їх участь у вічності знає тільки Бог.

Тому і закликає Господь людей до себе, щоб ми шукали Його сьогодні, бо завтра може не наступити. Сьогодні сприятливий час для тебе, читачу, коли ти ще можеш хо- дити, говорити, думати, якщо ти ще маєш здоров'я, це твій час, не пропусти його, коли Господь торкається твоєї совісті, твого серця і кличе тебе до Себе. Бо не завжди так буде. «Адже каже Він: “Я почув тебе в сприятливі часи, й допоміг тобі у день спасіння...”» (2 Кор.6:2).

Схились перед Богом і приклич Його, звернись до Нього в молитві, розкажи Йому все і стань Його дітям, прийнявши вірою Ісуса Христа в своє серце! І прийде радість, і мир, і спокій, бо є надія, а надіючись на Бога, ніколи не будеш засоромлений. І Він проведе тебе по земній дорозі і доведе до вічності, бо ти прикликав Його в своє життя в сприятливий час. Божого благословення тобі! Амінь!

Олександр Волтарніст

«ВІРА – ТО ПІДСТАВА СПОДІВАНОВОГО, ДОКАЗ НЕБАЧЕНОГО» (Євр. 11:1)

З дитинства ми, українці, чуємо, що ми християни, що ми віруючі в Бога люди і що наша віра має міцне коріння, бо збере- глась ще від часів дідів і прадідів, які за неї боролися, помирали. В дитячих садках до дітей приходять сестри-монахині, навчають християнської етики, а в школах це роблять вчителі. Наші батьки ходять мінімум двічі на рік до церкви, або навіть і кожної неді- лі. І якщо раптом на вулиці зупинять когось з нас, запитавши – якої ми віри, то більшість з нас, не задумуючись, скаже – християн- ської.

Справа в тому, що формально так воно і є. Формально більшість українців – хриси- яни, але практично – меншість.

Що воно таке – «віра»? Чим відрізняєть- ся від «релігії»?

Релігія і віра – це різні поняття, хоч на перший погляд і подібні. Релігія – це систе- ма цінностей, поведінки і правил конкретної людини чи групи людей. Вона обумовлює їх спосіб життя, ставлення до навколиш- нього світу. Віра – поняття особисте. Це те, у що чи у кого конкретна людина вірить. Не може віра передаватись по спадковості чи зараховуватись комусь як бонус через ві- руючих родичів і батьків. Не може моя віра бути вашою, а ваша мою. Віра – це щось набагато глибше, ніж релігія. Вона вкорі- нена в серці, в першу чергу зароджується у внутрішньому світі людини і лише потім, як наслідок, переливається у світ зовнішній, той, що видимий для інших людей. Релігія є справою зовнішнього світу, вона торка- ється думки суспільства, обрядів, іміджу та авторитетності людини. Вона живе десь там, в свідомості, але їй закритий доступ до серця. Вона дбає про зовнішній вигляд лю- дини в чужих очах, годує його, задовольняє

плотські бажання. Релігійні особи віруючи- ми видаються поруч з тими, біля кого мож- на продемонструвати віру, але не більше. Так само, як театральна вистава вимагає глядачів, подібно й вони прагнуть людської уваги, позитивного відгуку.

У Біблії написано: «Віра – то підстава сподіваного, доказ небаченого» (Євр. 11:1). Це означає, що віра формується внаслід- ок кроків, зроблених людиною на шляху до неї, утверджується в усвідомленні того, що вийшло. Християнин – це той, хто по- вірив Христу і довірив своє життя в Його руки. У наш час можна бути формальним християнином, називати себе тим, ким на- справді не є. Практично не знати Бога в ре- альному житті. Така формальність потрібна багатьом людям з певних причин, але вона не потрібна Богу. Навіщо Богу такі «вірні», які формально є з Ним, але практично не бажать мати будь-які взаємостосунки? Чи навіть більше: формально з Ним, а на практиці свідомо обирають чинити гріх? Таким людям Бог потрібен для прикриття, збереження статусу віруючої людини, але не більше.

Люди дослідили і виявили багато ре- чей. Ми віримо, наприклад, у силу тяжіння, бо знайшлась та людина, яка практично, методом спроб і експериментів змогла до- казати її існування. Показати нам, простим людям, як закон сили тяжіння можна до- слідити в дії: достатньо впасти будь-якому предмету на землю з мінімальної висоти. В багато речей ми віримо, бо хтось показав на своєму власному прикладі, що це прав- да, бо самі переконалися, зробивши крок назустріч сподіваному.

Коли дитина закінчує школу, то має приблизне уявлення про те, ким хоче стати

в майбутньому, але доки не зробить кроку віри в напрямку того, до чого прагне, доти не буде знати – чи буде обрана професія їй до душі.

Дорослій людині найважче повірити в те, що не є доказаним наукою на 100%. Як можна повірити в Бога – Творця, облич- чя Якого ніхто ніколи не бачив? Багатьом сучасним людям недостатньо того, що на- писано в Біблії. Багато вчених намагаються знайти доказ існування Бога, і здавалося б, яких зусиль Богові вартує їм його надати?... Як наслідок – скільки б зникло атеїстів?

Скільки язичників прийшло б з покаянням до Отця? А як було б з тими, хто розчару- вався з певних причин, скільки з них, коли б отримали цей доказ, повірили і змогли спастись? Чого Богові вартує надати хоча б один 100% доказ Його існування? Насправ- ді, нічого не вартує, ніяких надзусиль, ско- ріше проблема в іншому. Проблема «в під- ставі сподіваного». В кроці, який залежить від вибору людини повірити в існування Бога. Довірити Йому своє життя, прийняти Його план спасіння щодо себе. «Підстава сподіваного» вимагає кроку віри до «спо- діваного», ще поки результативно невідомо- го, з того місця, в якому перебуваємо в даний момент.

Уявіть, що під час довгої подорожі ви приїхали в невідоме місто вночі. Було тем- но, ви не змогли його роздивитися. Вина- йняли кімнату в якомусь готелі, одразу заснули. Прокинувшись зранку, ви усвідо- мили, що у вас не залишилось багато часу, щоб роздивитись місто. Поволі, будучи ще сонним підходите до вікна і через дуже гу- стий туман не бачите взагалі нічого окрім білого полотна...«Віра – то підстава спо- діваного, доказ небаченого» (Євр. 11:1).

Ви сподівались побачити місто, будинки і людей, але зараз стоїте біля вікна і вам нічого не видно... Щоб роздивитися місто, потрібно вийти за межі кімнати, зробити не один крок в напрямку до «білої невідомості». Щоб побачити небачене, потрібно рухатися вперед. Неможливо побачити не- бачене, не наблизившись до нього. Доказ небаченого буде поступово виявлятися все більше і більше з кожним кроком назустріч до нього.

Часто люди запитують: «Як можна ві- рити в Бога, Котрого не видно?». В такому запитанні є прихований мотив небажання бачити Бога. Як можна на власні очі по- бачити повітря? Так, його можна відчути і можна побачити, як рухаються листочки на деревах. Як можна побачити молекули? Так, потрібно взяти мікроскоп і подивитися у збільшуваче скло. Для того, щоб побачити Бога, треба мати бажання. Достатньо роз- дивитися творіння рук людських і порівняти з творінням, котре людині було не під силу створити. Якщо людина не створила усе на- вколо, то Хто усе створив? – Лише Господь міг створити настільки досконалий пре- красний світ, в якому ми живемо. Якщо ми хочемо побачити Божу дію в нашому житті, то нам варто подивитися на своє життя зі сторони. Скільки є речей, котрих ми не за- служили, але отримали? Якщо ми самі не змогли їх забезпечити для себе, то завдяки Кому ми їх маємо?

Віра – це не релігія. Вона не колектив- на, не спільнотна і не передається по спад- ковості. Віра – це питання особистої волі людини, її вибору. Віра в Бога і довіра до Отця – це рух до небаченого, і як наслідок – доказ сподіваного.

Оксана Нестеренко

ІСУС УВІЙШОВ В МОЄ ЖИТТЯ!

3

Господь Ісус навчав, щоб ми приходили до Нього з проханням і молитвою, і чого не попросимо в ім'я Його – те дасть нам. Дуже важливо мати тверду віру і надію на Господа, тоді Він буде з нами в усіх випробуваннях і проблемах. І як добре, коли людина, яка пізнала милість Господа, свідчить про це іншим! «Ви, хто пригадує Господа, не замовкніть» – каже пророк Ісаїя. (Іс,62:6). Це свідчення сестри про цілу низку милостей Божих, які, невичерпні для кожного, хто надію свою покладе на Господа. (Ред.)

Хочу поділитися деякими свідченнями зі свого життя. Я родом з Донбасу, школу закінчувала в радянські часи і, звичайно, нас там вчили, що Бога немає, і тільки темні люди в Нього вірять. Коли в нашому домі повісився чоловік, який дуже пив, я задумалась: як точно знати – чи є Бог і життя за гробом? І в простоті серця кажу: «Господи Боже, якщо Ти є і є життя після смерті, то нехай ця картина впаде!». І показала на картину з тигром на килимі. І тут же вона – бубух! А раніше ніколи не падала. На моїх очах цвях вийшов із стіни! Я тоді кажу Богу: «Приведи мене туди, де Тебе знають». І Бог привів мене в євангельську церкву. Ісус увійшов у моє розбите життя!

Бог звільнив мене від багатьох пороків, зцілив мою немічну плоть. Від мами я успадкувала піелонефрит, нирки відмовляли, я ледь не вмерла, але по молитві Бог зробив чудо, вилікував мене, і на обстеженні мені сказали, що в мене абсолютно здорові нирки і зняли з обліку.

Друге чудо: я робила на будівництві, на протяхах, і постійно кашляла. Рідні кажуть: «Може, у тебе туберкульоз, піди перевірся, щоб ти себе не занастила». А мені в церкві подарували книжку про те, що значать для нас смертні страждання Ісуса на хресті, що ранами Його ми зцілилися. Як тільки прочитала її, кашель у мене припинився.

На роботі шпаклювала стелю і впала з височенного «козла», отримала сильний вивих ноги. Насилу добралась до богослужіння і під час прославлення уявила собі Розп'яття Христа і те, як з Його ран тече на мене цілющий потік благодаті. Кажу: «Приймаю!» і стала дякувати Господу за Його муки, за смерть...

Вийшла з богослужіння – не болить нога! Пройшла уже велику відстань і чую – поколює. Я кажу болі: «Геть від мене! Христос поніс мої хвороби, дякую за зцілення!». І нога миттю перестала боліти назавжди!

На щорічному медогляді у гінеколога у мене виявили серйозну хворобу, поставили

на облік. Лікар каже: «Спробуємо лікувати, а якщо не допоможе – тоді операція». Думаю – тільки не під ніж! І я попросила: «Господи, будь Ти моїм лікарем, зціли надприродно!». І чую в серці: «Прийми причастя і будеш здорова». У найближчі дні я прийняла святе причастя і пішла на УЗД, а там кажуть: «Ви абсолютно здорові.» Слава нашому Господу! Я нічим не лікувалася, за лічені дні Бог сам уздоровив!

Якось запалилися лімфовузли. Мені сказали гріти піском, сіллю, і я цим тільки посилила запалення. Молюсь – і не отримую зцілення...У лікарні провідав мене брат у Христі і каже: «Не отримуєте зцілення, бо живете в якомусь гріху і не каєтесь. Просіть, щоб Дух Святий показав Вам, в якому». Це було ввечері. Ходжу навколо лікарняного корпусу і молюсь. І тут чую в серці відповідь:

«Образа». І Бог показав, на кого. Я цих людей простила і благословила. Вранці лікар робить обхід, дивиться мене і каже: «У вас запалення розсмоктується, різати не будемо». А до того сварилися на мене, терміново хотіли оперувати і казали, що набряк мене ось-ось задушить. Слава Господу! Він зцілив мене! Мене виписали з лікарні і лімфовузли більше не запаливались.

Якось зимою син застудився, і у нього на губах вискочив герпес. Каже: «Мамо, я замучився купувати ці тюбіки, вони маленькі, дорогі і не допомагають». Син поїхав, а я помолилась за нього: «Ісус, зціли його по милості

Твоїй, хай син узнає, що на світі є живий, істинний Господь». Приїжджає син на вихідні – все пройшло! Слава Богу, що Він нас любить, чусь і позбавляє від бід!

Пам'ятаю, дізналась в Слові Божому, що треба давати Богу десятину і пожертви на церкву, і тоді Бог воздає. Думаю, як Він може мені воздати, якщо у мене певна ставка? Це хто на базарі торгує, то зрозуміло: десь дешевше закуплять, дорожче продадуть, Бог пошле покупців, а як мені?» Але в слухняності Богу поклати десятину. Приходить день зарплати – і мені нараховують набагато більше, ніж іншим! Начальник каже: «Я так вирішив. Вона і на льотці працює, і на автовишці, ризикує». З тих пір став доплачувати. Цікаво, що коли не давала десятину, то начальник наче не помічав мене.

А ось іще одне чудо Боже. Нам давали гори, і я посадила бараболу. Посадила і помолилась: «Боже, заборони тим, що пожирають, їсти плоди землі на моїй ділянці, як Ти сказав в Мал. 3:11. Я вірю Твоєму Слову, да буде мені по Слову Твоєму». Приїхала на бараболу дивитись – у всіх обліплена жуками, а у мене їх немає! А від городу до городу один крок, і Бог їм заборонив. Я жодного разу не кропила і ніякий сорт не вибирала. Все діло у довірі Богу, а Він праведний та вірний! Якщо поступаєш по Слову Його, то бачиш – що Він обіцяє, то дасть.

Потім я працювала на шахті. Вся бригада дивувалась, що я влаштувалась на роботу

без хабаря. Кажуть: «Ти тут одна така, Бог поміг!». Наша бригада своєчасно не відкачала породу на терикон, і вона пішла під конвеєр, перевернула, покорчила його, ланцюги порвала, і ми надовго зупинили шахту! Понабігло сплюсарів, начальства, всі сваряться. Дівчата кажуть: «Пропали ми, всіх звільнять! Света, йди, молись своєму Богу.» Я помолилась, щоб Бог простив нам нашу недбалість і відвів біду від нас, і нас не тільки не звільнили, а навіть не оштрафували. І пояснявальні ми не писали, хоч у нас було суворо щодо порушень. Якщо шахта на 5 хвилин зупиниться – це великі збитки, а тут зупинилась на декілька годин! І Господь помилював!

Ще я дуже вдячна Богу за захист від лихих людей. Якось до нас на шахту прийшов місцевий бізнесмен і попросив, щоб я йому поштукатурила фасад магазину. Каже: «Заплачу, скільки скажеш, бери, кого хочеш на допомогу.» Я сказала, що помолюсь, а потім дам відповідь. Помолилась – і на серце прийшла тривога, отже, немає волі Божої на це. І я йому відмовила. А потім дізналась, що він з мафії. Саме він з друзями за декілька років до війни під дулом пістолета забрав квартиру у однієї нашої співробітниці. Вона звернулася в поліцію, а там кажуть: «Не треба було підписувати документи. Тепер ми Вам нічим не можемо допомогти». Так вона, бідна, з дитиною кілька років жила у покинутому гуртожитку. А мене Бог відвів від біди, хоч я нічого про це не знала. І ще багато разів Бог визволяв мене з небезпечних ситуацій.

У мене дуже болів зуб. Зробила у Немирові рентгенівський знімок – кажуть, що корінь гнилий, тільки рвати. В той день я не стала видаляти зуб, а сама молилась. Приїхала у Вінницю і пішла в лікарню, але знімок загубила. Зробила новий – а на ньому абсолютно здоровий корінь. Зуб був синій, а став білий. Бог зберіг мій зуб!

Нещодавно ходила в пенсійний фонд. З самого ранку там не працювала програма, з понеділка до четверга не працювала, і ніхто не знав, коли запрацює. Кажуть, часто відключається і надовго. А в Слові Божому написано, що якщо двоє чи троє згодяться за щось помолитись, то Бог дасть. І ми з подругою помолились. Тут же заходжу в приміщення прозорого офісу – програма уже включилась!

Величний наш Господь, для Нього немає нічого неможливого! Можна ще багато свідчити. Господь завжди зі мною. Він мій вірний Друг, люблячий Спаситель, Його милостей повне моє життя! Слава Йому навкі!

Світлана Лебухорська

ОБЕРЕЖНО, ДВЕРІ ЗАЧИНЯЮТЬСЯ

«Бо так само, як за днів потопу всі їли й пили, женилися й заміж виходили, аж до дня, коли Ной увійшов до Ковчегу, і не знали, аж поки потоп не прийшов та й усіх не забрав, – так буде і прихід Сина Людського» (Матв. 24: 38–39)

Обережно, двері зачиняються! – Гучномовцем, сповненим добром, Пасажири всі застерігаються На зупинках станції метро.

«Обережно, двері зачиняються!» – До людей лунає, мов набат. Благодатне літо вже кінчається, І змовкає Божя благодать!

Та прийде той день, коли залишені За дверима вічного життя Будуть в двері стукати зачинені, Та їх жде жакливе майбуття!

Так було вже... Все колись кінчається, Є й терпінню Божому кінець. Тож про те, що лихо наближається, Через Ноя сповістив Творець.

Цілий вік сокири гучно стукали, Цілий вік Ной до людей гукав, Щоб покались та Бога слухали... Та коли вже судний день настав –

До ковчегу бігли всі молитися, Але спізнилися із каяттям! Води від потопу, що пролилися, Змили на землі людське життя!

«Обережно, двері зачиняються!» – Може, кличе Бог в останній раз Тих, хто й досі підійти вагається До Христа, щоб Він від смерті спас!

Яків Бузинний

КОГДА БОГ НЕ ПРОЩАЕТ

«И когда стоите на молитве, прощайте, если что имеет на кого, чтобы и Отец ваш Небесный простил вам согрешения ваши. Если же не прощаете, то и Отец ваш Небесный не простит вам согрешений ваших» (Мр. 11:25–26).

Библия говорит нам, что есть время и есть обстоятельства, когда Бог не прощает. Это когда мы не прощаем своих братьев и сестер.

Это очень серьезно. Не прощение всегда будет препятствовать движению исцеления и благословений в нашу жизнь.

Причина, из-за которой многие не получают исцеления, скрывается в том, что человек не прощает причинившего ему вред, это препятствует исцелению. Если вы будете полагаться на свои чувства, вы никогда не научитесь прощать. Ваши чувства всегда будут расстраиваться на несправедливость. Иисус учил, что прощение грехов и проступков, совершенных против других людей, приравнивается к прощению долгов.

Вспомните историю о должнике, записанную в Евангелии от Матфея 18 главе. Иисус, подводя итог прознесенной притчи, говорит следующее: «Так и Отец Мой Небесный поступит с вами, если не простит

каждый из вас от сердца своего брату своему согрешенный его» (Мф. 18:35).

Когда же Бог не прощает? Когда мы не прощаем друг друга. Непрощение обязательно принесёт беспорядок в вашу духовную жизнь.

Понимание, что прощение означает освобождение должника от долгов, невероятно помогло многим жить жизнью любви и прощения.

Отдели твои человеческие чувства от действия прощения.

Управляй своими чувствами. Чувство боли – это естественная реакция на несправедливые действия по отношению к нам.

Никогда не обманывайтесь в том, что вы сможете вести себя так, как будто бы несправедливость вас совершенно не затрагивает.

Если кто-то действительно причинил вам боль или сделал зло, вы

всегда будете подвержены искушению затанцевать в себе обиду или недовольство.

Если эта ситуация постоянно раздражает вас, значит каждый раз вы подвергаетесь искушению не прощения.

Когда я прощаю кого-либо, я освобождаю его от долгов, точно так, как учил Христос: «И прости нам долги наши, как и мы прощаем должникам нашим»; (Мф. 6:12).

Если кто-то причинил вам боль или совершил проступок против вас, естественно возникает следующее чувство: они должны заплатить мне за это, они должны мне принести извинения и попросить прощения.

Но если вы прощаете, вы освобождаете этих людей от долгов, разрывая долговое обязательство. И они уже ничего вам не должны. Эта практика однажды станет вашей жизненной позицией, независимо от того,

что говорят вам ваши чувства.

Прощение – это действие веры, независимое от наших чувств. Когда вы действительно прощаете своих должников, тогда Бог может простить вам ваши долги и проступки, которые вы совершили против Него или вашего ближнего. Когда преграды разрушены, Божьи благословения потекут в вашу жизнь и наполнят её.

Вячеслав Бойнецкий

№ 7 (75). 01.07.2019 р.

НЕБЕСНА КУРІНІЦЯ

4

ВСЕСВІТНІЙ ПОТОП – МІФ ЧИ РЕАЛЬНІСТЬ?

№ 7 (75). 01.07.2019 р.

Антропологи, які вивчають легенди та казки різних географічних місцевостей і культур, постійно виділяють одну особливу групу, яка присутня практично у всіх цивілізаціях. Легенди, виявлені в сотнях культур по всьому світу, розповідають про величезний, катастрофічний потоп, який знищив більшу частину людства, і врятувалося тоді тільки кілька людей і тварин. Хоча більшість дослідників історії, які вивчають це питання, налічують близько 200 таких легенд, за словами геолога-еволюціоніста Роберта Скоча, «Одна розповідь про Ноя в світовому масштабі являє собою колекцію як мінімум з 500 міфів про потоп, які є найпоширенішими з усіх стародавніх міфів, а тому можуть вважатися найдавнішими». Далі Скоч зазначає: «Розповіді про велику повінь виявлені по всьому світу ... Історії про великий потоп виявлені у всіх населених країнах і у багатьох культурних і мовних груп».

Відомо про існування таких легенд у народів Китаю, Вавилону, Мексики, Єгипту, Судану, Сирії, Персії, Індії, Норвегії, Уельсу, Ірландії, Індонезії, Румунії та ін. – даний список може розтягнутися на багато сторінок. Хоча наявність величезного числа таких легенд сама по собі дивна, але не менш вражаючим є також їх змістовна схожість. Джеймс Перлофф зазначив: «У 95 відсотках з більш ніж двохсот легенд про потоп цей потоп був всесвітнім, в 88 відсотках – була обрана одна сім'я; в 70 відсотках – порятунок здійснювався за допомогою корабля / човна; в 67 відсотках – були врятовані також тварини; в 66 відсотках – потоп стався через нечестя людей; в 66 відсотках – ті, які вижили, були попереджені; в 57 відсотках – вони зупинилися на горі; в 35 відсотках – птахи були послані з корабля / човна і в 9 відсотках – саме вісім чоловік було врятовано».

Що особливого у всіх цих легендах про потоп? Відповідь здається очевидною:

1. У нас є більше 200 легенд про потоп, які говорять про Великий потоп (а може, навіть більше 500);
2. Багато з цих легенд відносяться до різних століть і цивілізацій, які ніяк не могли запозичити їх один в одного;
3. Ці легенди були записані задовго до того, як будь-які посланці могли прийти і розповісти їм історію про Ноя з книги Буття;
4. Майже у всіх цивілізаціях є якась легенда про потоп.

Висновок, який можна зробити з цих фактів, – в далекому минулому відбувся колосальний потоп, який назавжди вплинув на історію всіх цивілізацій. У людей, що жили після потопу, не було примірника книги Буття, щоб читати її своїм нащадкам. (Буття було записано через сотні років після потопу). Розповідь же про потоп передавалася від одного покоління іншому. Багато батьків і прабатьків розповідали своїм дітям і онукам про величезний ковчег, чудових тварин і руйнівний потоп ще задовго до того, як була написана книга Буття. З часом подробиці цієї історії змінювалися, але збереглося багато і справжніх деталей тієї події.

Альфред Ревінкель написав: «Перекази, схожі з цим оповіданням, можна знайти практично у всіх народів і племен світу. І цього слід було б очікувати. Якщо ця жахлива світова катастрофа, топ можна побачити практично повну згоду між усіма ними, тобто:

1. Відбулося вселенське знищення водою людства і інших живих істот.
2. Ковчег або корабель були надані в якості засобу порятунку.
3. Людському роду була дана можливість продовжитися через цих кількох врятованих людей.

Як одного разу зауважив Фурман Керле: «Ці перекази сходяться в занадто багатьох істотних моментах, щоб сумніватися в походженні їх від одної фактичної події». У третьому томі свого багатотомника «Корінні народи тихоокеанського узбережжя – міфологія» Банкрофт написав: «Ніколи не було міфу без значення; ... серед цих історій немає жодної, незважаючи на всю їхню дурість або абсурдність, яка б не ґрунтувалася на справжніх фактах».

Серед видатних учених минулого, які детально вивчали ці питання, є такі люди, як Джеймс Г. Фрезер і Вільям Вундт, який зробив все від нього можливе, щоб відшукати якийсь розумне пояснення незалежного походження всіляких повістей про потоп (і який не особливо жалувач свідчення самої Біблії), але був змушений визнати: «однак з складання всіх цих елементів в єдине ціле (руйнування землі водою, порятунок людини і тварин на кораблі і т.п.) ми без сумніву можемо сказати, що вони не могли повторюватися незалежно один від одного». Або, як Доусон, зробив висновок понад століття тому: «Тепер нам відомо, що Ноїв потоп – це не просто міф, чи вигадка первісних людей, або просто доктрина з Єврейських Писань... ні одна історична подія, древня або сучасна, не може бути більш достовірно встановленою як та, що мала місце в дійсності, ніж ця».

Матеріал взятий з: Apologetics Press, підготував та переклав на українську мову Костянтин Скобелев

Вісник Церкви

Я - Світло,
а ви не бачите Мене;
Я - Шлях,
а ви не ідете за Мною;
Я - Істина,
а ви не вірите Мені;
Я - Життя,
а ви не шукаєте мене;
Якщо ви нещасливі, то не звинувачуйте Мене!

Я – Вчитель,
а ви не слухаєте Мене;
Я – Господь,
а ви не скоряєтесь Мені;
Я – ваш Бог,
а ви не молитесь Мені;
Я – ваш найкращий Друг,
а ви не любите Мене.

ЯКЩО ВИ ХОЧЕТЕ ПОКАЯТИСЬ, ТО ПОМОЛІТЬСЯ ЦІЄЮ МОЛИТВОЮ

«Владико Господи, що створив небо і землю, і море, і все, що в них! Ти послав Сина Свого Ісуса Христа в цей світ заради нашого спасіння. Ти віддав Його на страту за гріхи наші, щоб Ісус викупив нас Своєю кров'ю. Я усвідомлюю, що я грішний (грішна) і що відплата за гріх — смерть. Я каюсь у всіх своїх гріхах та відрікаюсь від них. І прошу Тебе, Боже, прости мене в Ім'я Ісуса Христа, Сина Твого. Я приймаю Тебе, Господь Ісус, як свого особистого Спасителя і приймаю спасіння, за яке Ти заплатив Своєю власною кров'ю. Я вірю, що Ти вмер на хресті Голгофському за мої гріхи та воскрес із мертвих для мого виправдання. Будь моїм Господом та доведи мене до святих небесних осель. Прийми мою молитву до престолу милості та благодаті Твої. Я дякую Тобі, Господь Ісус, що Ти прийняв мене, увійшов у моє серце та зробив мене новою людиною. Амінь!»

Дай собі шанс – звернись до Бога

Запрошуємо Вас на богослужіння, де Ви можете почути Слово Боже і де помоляться за вас.

Адреса: м. Вінниця, вул. Ватутіна, 13. ПТ – 19:00, НД – 10:00, 18:00.

Нашу газету можна прочитати на сайті <http://church-logos.org/> Евангельська церковь «LOGOS» Варшава

Коли прочитаєте газету – не викидайте; будь ласка, передайте її іншим

ЯКЩО ВИ БАЖАЄТЕ ПІДТРИМАТИ НАС ФІНАНСОВО АБО ВІДПРАВИТИ ВІДГУКИ ПРО ГАЗЕТУ, ТО ЦЕ МОЖНА ЗРОБИТИ ПО НИЖЧЕВКАЗАНИХ АДРЕСАХ.

Свідцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації Серія KB № 20494-10294ПР

Поштова адреса: а/с 5627, м. Вінниця, 21011, Україна Електронна адреса: christiannewspaper2017@gmail.com

Засновник та гол. редактор: Ісоян Карен Григорі Коректор: Олена Ронжина, Відповідальний редактор: Костянтин Скобелев

Наш новий рахунок в ПРИВАТБАНКУ для гривневих надходжень – для благодійних внесків – № рахунку: 4731 2191 0403 7134 МФО 305299, ОКПО 14360570 ВФ ПАТ КБ «ПРИВАТБАНК» Призначення платежу: Благодійні внески Для зарахування на карту 5167987208606315 Ісоян Карен Григорі

Віддруковано: ТОВ «Прес Корпорейшн Лімітед», м.Вінниця, вул.Чехова 12а, тел: (0432)55-63-97. Зам.1920706 Наклад: 2000 примірників.

ТЕ, ЩО ПОВИНЕН ЗНАТИ КОЖНИЙ ХРИСТІЯНИН

ОТЧЕ НАШ Молитва Господня

Отче наш, що еси на небесах! Нехай святиться Ім'я Твоє, нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі. Хліба нашого насущного дай нам сьогодні. І прости нам провини наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим. І не введи нас у спокусу, але визволи нас від лукавого. Бо Твоє є царство, і сила, і слава навіки. Амінь!

QR code